

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-1484/2026-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivane Mlinarić, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvjestitelja i Ane Cvitković, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom PRIMUS-GRADNJA d.o.o. u stečaju, Samoborski otok, Gorišeki 14, OIB 24861037610, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB 23057039320, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Leko i partneri d.o.o. Zagreb, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5857/2016-160 od 5. ožujka 2026., u sjednici vijeća održanoj 30. travnja 2026.

r i j e š i o j e

Odbija se žalba razlučnog vjerovnika kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5857/2016-160 od 5. ožujka 2026. u točkama II. i IV. izreke.

Obrazloženje

1. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-5857/2016-160 od 5. ožujka 2026. utvrđeno je da je rješenje tog suda poslovni broj St-5857/2016-153 od 30. prosinca 2025., kojim je određena nagrada stečajnom upravitelju u iznosu od 30.417,66 eura bruto i stvarni troškovi u iznosu od 1.083,55 eura na teret stečajne mase postalo pravomoćno 16. siječnja 2026. (točka I. izreke), zatim je utvrđeno postojanje obveze dužnika za plaćanja poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 81.757,25 eura na ime glavnice i u iznosu od 18.357,02 eura na ime kamata, ukupno u iznosu od 100.114,27 eura (točka II. izreke), te naloženo računovodstvu suda da sa sudskog pologa iznos od 30.417,66 eura na ime nagrade stečajnog upravitelja uplati na račun stečajnog upravitelja, a iznos od 1.083,55 eura na ime troškova stečajnog postupka na račun stečajnog dužnika (točka III. izreke), iznos od 100.114,27 eura uplati na račun Republike Hrvatske, Ministarstva financija, Porezne uprave na uplatni račun broj HR12 10010051863000160, šifra vrste prihoda 1201, poziv na broj HR68 1201-24861037610-03, uz naznaku: porez na dodanu vrijednost (točka IV. izreke), a preostali iznos od 291.149,91 eura uplati na račun razlučnog vjerovnika Erste & Steiermärkische Bank d.d. (točka V. izreke).

2. Protiv tog rješenja razlučni vjerovnik pravovremeno je podnio žalbu pobijajući ga u dijelu točke II. izreke kojim se utvrđuje obveza plaćanja iznosa od 18.357,02 eura na ime kamata i dijelu točke IV. izreke kojim se nalaže računovodstvu suda da taj novčani iznos uplati na račun Republike Hrvatske, Ministarstva financija, Porezne uprave. U žalbi navodi da je taj dio rješenja nezakonit zato što za zaključak suda o tome da se u stečajnom postupku zatezne kamate na neplaćeni porez naplaćuju u istom prvenstvenom redu kao i porez, ne postoji valjana zakonska osnova. U prilog tome poziva se na pravila o redoslijedu namirenja propisana Stečajnim zakonom i Ovršnim zakonom, koji su *lex specialis* u odnosu na Opći porezni zakon i Zakona o obveznim odnosima na koje se poziva prvostupanjski sud i tvrdi da Stečajni zakon jasno određuje da se uz troškove unovčenja namiruje iznos poreza, a ne ukupnog poreznog duga koji obuhvaća porez na dodanu vrijednost i zateznu kamatu. Osim toga žalitelj tvrdi kako je odredbom članka 248. stavka 2. Stečajnog zakona predviđena zaštita vjerovnika od odugovlačenja s postupkom namirenja obvezivanjem suda da u roku od 30 dana od dana pravomoćnosti rješenja o dosudi donese rješenje o namirenju. U ovom postupku Općinski građanski sud u Zagrebu više od tri godine od prodaje nekretnine nije donio rješenje o namirenju unatoč tome što je razlučni vjerovnik gotovo svaki mjesec tražio donošenje tog rješenja i zbog nepostupanja suda podnio zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku. Stoga smatra da je do zakašnjenja u ispunjenju obveze plaćanja poreza došlo zbog postupanja tijela državne vlasti Republike Hrvatske, a ne stečajnog dužnika, pa je jasno da Republika Hrvatska ne može zbog nepostupanja svog tijela obračunati zatezne kamate na porez i još tražiti da se taj iznos namiri prije namirenja tražbine razlučnog vjerovnika. Zaključno žalitelj navodi kako je zbog takvog postupanja tijela državne vlasti razlučnom vjerovniku nanesena šteta zbog namirenja njegove tražbine u manjem iznosu. Predlaže drugostupanjskom sudu da pobijano rješenje preinači ili ga ukinе i predmet vrati na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu. Traži naknadu troškova žalbenog postupka.

3. Žalba je neosnovana.

4. Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP) i člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

5. U ovoj pravnoj stvari riječ je o namirenju vjerovnika nakon pravomoćnosti rješenja o dosudi nekretnine kupcu i nakon što je kupac položio kupovninu. Procesna i materijalna pravila tog postupka regulirana su odredbama članaka 117. do 126. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 6/24) koje se na temelju članka 247. stavka 1. Stečajnog zakona na odgovarajući način primjenjuju kada se u stečajnom postupku prodaje nekretnina stečajnog dužnika na kojoj postoji razlučno pravo. U tome postupku razlučni vjerovnik Erste & Steiermärkische Bank d.d. osporio je pravo Republike Hrvatske na

namirenje zateznih kamata na porez na dodanu vrijednost u iznosu od 18.357,02 eura tvrdeći da se ta tražbina ne može namirivati prije njegove tražbine.

6. U obrazloženju pobijanog rješenja, pored ostalog, navedeno je da je prodajom nekretnina stečajnog dužnika u ovršnim postupcima koji su vođeni pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu i pred prvostupanjskim sudom, utvrđena obveza dužnika na plaćanje poreza na dodanu vrijednost koja iznosi 81.757,25 eura na ime glavnice (334.000,00 kuna s rokom dospijeca plaćanja 31. ožujka 2022. i 282.000,00 kuna s rokom dospijeca plaćanja 30. studenog 2022.), pa kako taj dospjeli porezni dug nije podmiren, on na dan 23. veljače 2026. iznosi ukupno 100.114,27 eura (glavnica 81.757,25 eura i kamate 18.357,02 eura). O spornom pitanju ima li Republika Hrvatska pravo na namirenje kamata na porez na dodanu vrijednost prije namirenja razlučnog vjerovnika, prvostupanjski sud se pozvao na odredbe Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj: 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20, 114/22 i 152/24) i to najprije one koje propisuju pravo poreznog tijela da naplaćuje poreze, a potom i odredbu članka 128. tog Zakona kojim je propisan redoslijed plaćanja tako da u slučaju kada porezni obveznik duguje poreze, kamate i troškove ovrhe iz uplaćenog iznosa, najprije se naplaćuju kamate i troškovi ovrhe, a nakon toga glavni porezni dug iste vrste poreza. Pored toga, prvostupanjski sud se u točki 7. obrazloženja poziva na rješenje kojim je određeno plaćanje poreza na dodanu vrijednost koje je postalo izvršno, a u kojem su osim glavnice sadržane i kamate.

7. Prema odredbi članka 248. stavka 1. Stečajnog zakona nakon unovčenja stvari ili prava na kojemu postoji razlučno pravo upisano u javnoj knjizi sud će iz iznosa ostvarenoga prodajom: 1. namiriti troškove unovčenja iz članka 254. ovoga Zakona, 2. namiriti tražbine razlučnih vjerovnika prema redoslijedu određenom pravilima ovršnoga postupka i 3. preostali iznos predati stečajnom upravitelju za namirenje stečajnih vjerovnika.

8. Prema odredbi članka 254. stavka 3. Stečajnog zakona troškovi unovčenja predmeta razlučnoga prava određuju se paušalno u iznosu od 5% od utška; ako su stvarno nastali troškovi unovčenja znatno niži ili viši, odredit će se u stvarnoj visini; ako je zbog unovčenja stečajna masa opterećena porezom, iznos toga poreza pridodaje se paušalu troškova unovčenja odnosno stvarno nastalim troškovima unovčenja.

9. U ovoj pravnoj stvari nesporno je da je unovčena stečajna masa opterećena porezom na dodanu vrijednost i visina tog poreza. Sporno je samo namiruje li se tražbina po osnovi kamata (obračunatih od dospijeca porezne obveze do dana obračuna 23. veljače 2026.) zajedno s glavnicom, prije tražbine razlučnog vjerovnika.

10. Prije donošenja pobijanog rješenja prvostupanjski sud je bio donio rješenje poslovni broj St-5857/2016-148 od 31. listopada 2025. kojim je utvrđena obveza plaćanja poreza na dodanu vrijednost dužniku na ime glavnice u iznosu od 81.757,25 eura, dok je određeno da će o spornom pitanju prava na naplatu kamata na porez na dodanu vrijednost i o namirenju razlučnog vjerovnika, sud odlučiti posebnim rješenjem, nakon pravomoćnosti tog rješenja. To rješenje je, povodom žalbe

Republike Hrvatske, ukinuto rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-4552/2025-2 od 2. prosinca 2025. i predmet vraćen na ponovan postupak prvostupanjskom sudu s uputom da nastavi postupak po odredbama propisanim Stečajnim zakonom, dok je u obrazloženju tog rješenja, između ostalog, ukazano na odredbu članka 128. Općeg poreznog zakona o redoslijedu namirenja, kada porezni dug, osim glavnice čine i kamate obračunate od dospijeca do plaćanja. Iz obrazloženja pobijanog rješenja može se zaključiti kako je prvostupanjski sud prihvatio takvo stajalište, bez navođenja posebnih razloga osim pozivanja na odredbe Općeg poreznog zakona i sadržaj izvršnog rješenja o obvezi plaćanja poreza na dodanu vrijednost.

11. Prema odredbi članka 247. stavka 1. Stečajnog zakona nekretnina na kojoj postoji razlučno pravo prodaje se u stečajnom postupku, na prijedlog stečajnoga upravitelja ili razlučnoga vjerovnika, uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnoga postupka o ovrsi na nekretnini. Prema tome, pravila ovršnog postupka o namirenju iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnina također se primjenjuju i u stečajnom postupku, ako Stečajnim zakonom nije drugačije propisano. U odnosu na ta pravila, Stečajni zakon samo propisuje da se prije namirenja razlučnog vjerovnika namiruju troškovi unovčenja u koje spada i porez kojim je opterećena stečajna masa zbog unovčenja nekretnine.

12. Iz sadržaja žalbe nije jasno zašto se žalitelj poziva na odredbu članka 114. Ovršnog zakona jer se ona ne može primijeniti u ovoj pravnoj stvari, budući da u njoj ništa nije navedeno o porezu na dodanu vrijednost koji tereti stečajnog dužnika, kao poreznog obveznika, odnosno stečajnu masu, ne prodanu nekretninu. U članku 113. stavku 1. točki 2. Ovršnog zakona, kao i u članku 114. stavku 6. Ovršnog zakona, riječ je o porezu i drugim pristojbama koji terete prodanu nekretninu, tako da se taj porez i druge pristojbe dospjeli za posljednju godinu namiruju prioriteto (zajedno s troškovima ovršnog postupka), a za vrijeme za koje se ne namiruju na taj način, namiruju se nakon namirenja tražbine razlučnog vjerovnika odnosno ostalih vjerovnika navedenih u stavku 1. članka 114. Ovršnog zakona.

13. Neosnovano se žalitelj poziva i na izričaj iz članka 254. stavka 3. Stečajnog zakona u kojem nije izričito navedeno da u troškove unovčenja spada ukupan porezni dug uključujući i dospjele kamate, nego samo porez, a koji izričaj žalitelj tumači samo kao glavicu poreznog duga. Takvom mišljenju se može prigovoriti suprotno, da kamate nisu isključene, odnosno da o tome što sve spada u porez nije propisano Stečajnim zakonom, pa je prvostupanjski sud o tome odlučivao pozivom na mjerodavne odredbe Općeg poreznog zakona.

14. Za odluku suda irelevantni su i žalbeni razlozi kojima žalitelj ukazuje na neopravdano odugovlačenje ovršnog suda s predajom novčanih sredstava ostvarenih kupovninom, stečajnom sudu radi donošenja rješenja o namirenju na temelju članka 248. Stečajnog zakona. Rok iz stavka 3. toga članka odnosi se na prodaju nekretnina na kojima postoji razlučno pravo u stečajnom postupku, dok Ovršnim zakonom takav rok nije propisan. Tako je člankom 125. stavkom 1. Ovršnog zakona samo propisano da o namirenju ovrhovoditelja i drugih osoba kojima pripada pravo na namirenje sud odlučuje rješenjem nakon održanoga ročišta, dok ročište za diobu kupovnine sud određuje nakon pravomoćnosti rješenja o dosudi nekretnine

kupcu (članak 124. stavak 1. Ovršnog zakona). Uostalom, prekoračenje roka propisanog za postupanje suda, ne može samo po sebi stvoriti novu obvezu ili ukinuti kakvo pravo stranaka.

15. Prema tome svojim žalbenim navodima žalitelj nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, pa je na temelju odredbe članka 380. točke 2. ZPP-a u vezi s odredbom članka 10. Stečajnog zakona i članka 21. stavka 1. Ovršnog zakona, žalba odbijena kao neosnovana i rješenje prvostupanjskog suda potvrđeno.

Zagreb, 30. travnja 2026.

Predsjednik vijeća
Ivana Mlinarić

Broj zapisa: **9-30887-63130**

Kontrolni broj: **0cf40-dd191-ade95**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.